

DUHOVNO ŽIVLJENJE

71

ružinski
nik za
venske
eljenje

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista Semanal

A VIDA ESPIRITUAL

Revista Semanal

THE SPIRITUAL LIFE

Weekly Review

centavos

BUENOS AIRES

22 — XII — 1934

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Ustanovitelj in glavni urednik: Josip Kastelic.

je splošno kulturna slovenska izsejenska družinska revija in izhaja tedensko.

Urednik SLUŽBENEGA VESTNIKA Slovenske katoliške misije za Južno Ameriko: Vsakokrajni odgovorni izseljenski duhovnik.

Urednica ŽENSKEGA VESTNIKA: Marija Vodopivecova, Rosario.

Urednica NAŠEGA MLADEGA RODU: Krista Hafnerjeva, učiteljica, Jesenice na Gorenjskem, Jugoslavija.

Dopise in vsa vprašanja in sporočila, ki zadevajo vsebino lista pošiljajte, prosimo, na: Uredništvo Duhovnega življenja, Avalos 250, Buenos Aires, Rep. Argentina.

Telefon uredništva je: 59 Paterna 3919.

V upravnih zadevah, to je zlasti glede naročila, plačila in oglasov, se obračajte, prosimo, na: Upravo Duhovnega življenja, Rio Bamba 562 Buenos Aires, Rep. Argentina.

Telefon uprave je: 47 Cuyo 0275.

Osebni obiski v upravi: za sedaj vsak dan, od 15. do 16. ure.

Naročnina znaša:

- a) Za Republiko Argentino in vse ameriške dežele, vključeno Severoameriške Združene države in Kanado, letno \$ 5.— c/n (arg. pap. pesov), milreis 20.—, severoameriški \$ 1.50, urugvajskih pap \$ 3.50, čilenskih \$ 35.—.
- b) Za evropske in vse ostale države: letno \$ 6.— (šest argentinskih pesov v papirju), ali Din 70.—, francoskih frankov 25.—, Lir 20.—, mark 4.50, holandskih gold. 2.50, šilingov 10.—, šterling 0.35, belgijskih frankov 35.—.

Da slehernemu omogočimo naročitev našega lista, sprejemamo na račun naročnine vsak znesek, tudi če nam ga pošljete v znamkah in bomo pošiljali naročniku list dva meseca za vsak plačani pes.

Naročnino je najboljšje nakazati v argentinskih pesih m/n, bodisi v priporočenem pismu, bodisi potem bančnega čeka "sobre Buenos Aires", ali s poštним girom, ne pa z bančnimi čeki, ki se glasijo na tuje valute.

Še ugodnejši način pošiljarja naročnine objavimo, ko bo Uprava korakoma organizirala zveze z dotičnimi deželami. Za danes moramo že sporočiti za:

(Nadaljevanje na 3. str. zvitka)

LA VIDA ESPIRITUAL

BUENOS AIRES, ARGENTINA

Redacción: Avalos 250, U. Telef. 59 (Pat.) 3919.

Administración: Río Bamba 562, U. Telef. 47 (Cuyo) 0275

HVALA BOGU NA VI-
ŠAVAH IN NA ZEM-
LJI — MIR LJUDEM,
KI SO BOGU PO VO-
LJI — TEGA MIRU
OBILNO MERO ŽELI-
MO ZA BOŽIČNE PRAZ-
NIKE VSEM NAŠIM
CENJENIM NAROČNI-
KOM, SOTRUDNIKOM,
PRIJATELJEM, SLO-
VENSKIM IZSE LJEN-
CEM IN CELI NAŠI
DOMOVINI. ZGODI SE.

23. december — četrta adventna, kvatrna nedelja — posebej posvečena molitvam za dobre duhovnike. Slovenci, ki nimajo boljše priložnosti, se najprimerneje udeležijo sveče maše na Paternalu, Avalos 250, ob osmih.

24. december — ponedeljek — božični spokorni dan. V Južni Ameriki je zapovedana samo zdržnost mesnih jedi, ne pa strog post, kakor pri nas doma ali sicer po krščanskem svetu. — **Sveti večer** s polnočno službo božjo bodisi na Paternalu, bodisi pri Sv. Roku Alsina y Defensa.

25. december — torek — sveti dan spomin rojstva Goespoda našega Jezusa Kristusa.

26. december — sredo — praznik prvega mučenca, svetega učenega in junaškega dijakona Štefana.

27. december — četrtek — spomin svetega Janeza Evangelista, učenca, apostola in ljubljenca Gospodovega.

28. december — petek — spomin svetih nedolžnih otrok, ki jih je dal poklati kralj Herod v Betlehemu in vsej okolici, da bi se iznebil novorojenega Odrešenika, ki ga je napačno smatral za svojega kraljevskega tekmeča.

29. december — sobota — spomin svetega angleškega škofa Tomaža, ki se je večše in odločno uprl brezbožnim postavam kralja Henrika II. Nekateri kraljevi dvorjani so mislili, da se bodo posebej prikupili kralju, če svetega škofa napadejo in umore, kar so res izvršili, ko je svetnik dne 29. decembra 1171 ravno opravljal večerno molitev v svoji škofijski stolnici. Kentska stolna cerkev je bila daleč na okrog oškropljena z možgani svetega moža.

30. december — nedelja božične osmine.

Henrik Gobavi Vitez

Henrik, gobavi vitez, je doslej zadnje večje Meškovo delo, tiskano šele pred nekaterimi tedni. En izvod tega svojega božičnega misterija je z lastnoročnim posvetilom poklonil gospod pisatelj potom naše revije tudi Slovence v Argentini. Zato nam bo to nam posvečeno Meškovo božično darilo toliko ljubše božično berilo. Za naše čitatelje ponatiskujemo zadnja dva prizora te svojevrstne igre v štirih dejanjih.

ratka vsebina celotnega misterija pa je ta:

Ravno za Sveto noč, med slovesnim in veselim petjem svetonočnih zvonov se poslavlja dvajset in štiri letni grajski sin Henrik, edinec matere vdove, njen ponos, njeno upanje, njeno veselje, vesel, dober, zdrav in močan, 'svež kakor breskvin cvet'. Na križarsko vojsko gre v daljne tuje kraje, v Sveto deželo, da jo pomaga rešiti iz rok nevernikov.

Čez tri leta se vrne: gobav. Vseh bolezni najstrasnejša, neozdravljiva, silno nalezljiva.

Nepopisno žalostno je bil sprejet na gradu, svojem gradu. "A če zdaj tod trohno širi! Pa sme tak bolnik kar meni nič tebi nič tako po cestah in hišah hoditi? Kaj pa če koga okuži?" se sprašujejo grajski svatje. Felicita, njegova rodna sestra, ki je ravno prišla za dalj časa v goste z bogatim spremstvom, nemudoma odpotuje, da bi se bodisi sama, bodisi njenih kdo strašnih gob ne nalezel. Nevesta Henrikova Leonora se v nekaterih kratkih minutah odloči: "Saj z živim mrličem vendar ne morem zakona skleniti." In sama dobra gospa rodna mati: "Kako — kako — moj Bog? V eni sobi z njim živeti — pri eni mizi z njim sedeti — ah, ne — ni mogoče!"

Samo najdenka Blanka, ki jo je gospod Henrik na večer svojega odhoda na cesti pobral in svoji materi v varstvo izročil, ima zanj še dobro besedo in — ljubezen. Veliko obljubo napravi: V Rim bo romala, peš na svetega Petra grob, da zdravje izprosi gospodu Henriku, gobavemu vitezu.

Po dolgem času se vrne v spremstvu skrivnostnega romarja, na sam sveti večer.

Tu pa naj začne že Meškova beseda:

ROMAR (visok, vitek, okoli tridesetih. V obličje čudno podoben Kristusu. Govori mirno, ljubeznivo in dostojanstveno obenem. Se ob durih natahko pokloni, postoji): Blagoslovi Oče nebeški vas, prejasna gospa, in vso vašo hišo.

Blagoslovi jo v ti sveti noči s prav posebnim blagoslovom, z blagoslovom Deteta betlehemskega.

(Vsi v sobi se nekako zdrznejo, ga nekaj trenutkov molče gledajo, čudeči se, v začudenju onemeli. Nato se razen Henrika vsi dvignejo, se mu globoko poklonijo. — Henrik ves vznemirjen dvigne glavo, iztegne počasi roke proti tujcu, kakor bi v zraku nekaj iskal, hotel nekaj prijeti.)

GOSPA (ze nekakako povsem izpremenjenim glasom, slovesnim in srečnim obenem): Da bi se izpolnil vaš blagoslov, sveti mož.

ROMAR: Eden je svet, Oče v nebesih. Mi vsi smo služabniki njegovi.

GOSPA: Da bi bili dobri služabniki.

Na božji poti, pobožni mož?

ROMAR: Vse poti človekove so božje poti.

Razen tistih, ki v greh vodijo.

(Kratek molk. Vsi ga gledajo v napetem pričakovanju.)

“Odkod in kam?” nameravate vprašati, prejasna gospa?

Iz večnosti v večnost romamo vsi.

Eni v mir božji, drugi v večno beganje.

Dopolnjenje in konec vsakemu romanju bi pa naj bil oddih in pokoj.

Najnesrečnejši, kdor ga izgreši.

HENRIK (ves prevzet od čudnega vznemirjenja): Mati, mati — kdo je pri nas?

Čutim bližino njegovo. Nikoli nisem bližine tujega človeka čutil tako.

GOSPA: Pomiri se, otrok moj.

Tuj mož, pobožen romar, je naš svetonočni gost. Pove nam morda kaj o svojih božjih potih.

Sámo nebo nam vas je nocoj poslalo. Tako samotni in žalostni Izvolite sesti, pobožni mož. — smo.

ROMAR: Samota, prejasna gospa, je lahko sreča in veselje.

Kakor žalost lahko poganja iz blagoslovljene ali zastrupljene korenine. In je sama ali blagoslovljena ali zastrupljena.

A tudi to vem: hudo, najhuje trpi, kdor trpi celo v sveti noči. Nocoj, ko sijejo na svet zvezde nebeške kakor v nobeni noči vse leto.

Nocoj, ko tečejo iz nebes reke milosti in tolažbe božje kakor noben drug dan, nobeno drugo noč.

GOSPA: Vem, tečejo.

In mnoge, mnoge osrečujejo. A mnogim teko mimo njih sre. Zakaj vsa z bridkostjo so zajézena ta srca.

Vem, mnogim sijejo zvezde v ti noči — zahvaljen Bog v ne-
A meni ne sijejo, meni, bedni in najbednejši vseh mater.

besih za to! — kakor v nobeni drugi v vsem letu.

ROMAR: Vem, celo v ti noči trpi marsikako srce. Srca nesrečnih mater mordá najhuje.

A tudi za vse te je prišel na svet On, ki je bil v ti noči iz žene rojen

in je pustil že ob rojstvu svojo Mater trpeti,
da bi mnoge trpeče matere potolažil in dvignil.

GOSPA: Neskončno je trpela. Žalostna Mati. A jaz, saj sem isto-
tako žalostna mati.

ROMAR (resno): Oče nebeški pretehtava enega s srečo, drugega z nesrečo.

In kdo more z gotovostjo reči, kaj je za človeka varnejše, kaj nevarnejše?

Jaz bi sodil, da je skoraj nevarnejša — sreča.

Eno pa vem: da Oče nebeški nikoli ne pusti na svoji tehtnici
pasti skodelice z boljo in trpljenjem tako globoko,
da ne bi mogel na drugo skodelico položiti blagoslova in sreče,
ki na mah odtehta vse prejšnje gorje.

Padajo in dvigajo se skodelice tehtnice božje, a vsekdar pravično, po večni pravičnosti.

GOSPA: Verujem, pobožni mož, pravičen tehtavec je Oče v nebesih. Naj ne šteje v greh trpeči materi,
če je bridko govorila v svojega srca bolečinah.

ROMAR (milo): Najlaže bo odpuščen greh iz ljubezni storjen.

GOSPA: Ako ne bi toliko ljubila, ne bi toliko trpela. Mati sem!

ROMAR: Podstat vsega življenja je ljubezen.

A največja je ljubezen materina. Ta nosi in ohranja svet!

GOSPA: Joj nam materam!

Toliko sem nekdaj v svoji ljubezni upala,
toliko sem pričakovala od njih, ki sem jim v bolečinah življenje dala!

Vso prihodnost, mir, udobnost in toploto svojih starih dni sem nanje zidala.

Vso srečo življenja sem na otroke stavila — a zdaj — -- (V bridkosti umolkne.)

ROMAR: Večen stavitelj je človek,

neumoren zidar v svojem hrepenenju, v upanju svojem.

Pa poseže Oče iz nebes s svojo roko v njegove zasnove, v stavbe in statve njegove, na videz na tako močan temelj postavljene, tako krepko sklenjene, nezrušljive skoraj — in jih poruši kakor otrok brezpomembno igračo. A kdo ima pravico, vprašati Vsemogočnega:

“Gospod, zakaj tako?”

GOSPA: Vem, sveti mož, nihče.

ROMAR: Bi ne bilo dobro, ako bi povpraševali, se z Vsemogočnim Zakaj človek zida kakor s slepimi očmi. prerekali.

Bog edini pa vidi cilj in konec, dobro in hudo za nas.

In Bog edini lahko hudo v dobro zaobrne.

GOSPA: Bo li zaobrnil kdaj tudi meni?

Oj, ko pa nikjer svetle zvezde zame ni!

ROMAR: Na zemlji, prejasna gospa, zvezd ni. Na nebu sijajo vedno. Kdaj kdaj se res skrijejo, v oblačnih, temnih nočeh.

A zasijejo spet ten: jasneje.

GOSPA (ginjena): Pobožni mož, kakor nikoli nobene mi zbuja v srečo upanje vaše besede.

Bolnika imamo v hiši.

ROMAR: Vem. Sina Henrika, gobavega viteza, viteza božjega.

GOSPA (se čudi): Vi veste o njem?

ROMAR: Vem. Mlada romarica mi je v Rimu mnogo o njem pripovedovala.

OČE LEOPOLD (grajski duhovnik, glasno, ves razburjen): Naša Blanka.

GOSPA (se čudi še bolj): Blanka? — Ubežnica?

OČE LEOPOLD (se srečno smehlja): Ne ubežnica, gospa.

Romarica božja. Romarica v sveto mesto, v Rim, da bi tam našemu gospodu zdravje izprosila.

ROMAR: Da, romarica. Ki je dan na dan v cerkvi sv. Petra klečala, jokala in molila.

HENRIK (tudi ves razburjen): Naša Blanka? — Zame v Rimu?

Torej mi vendar ni lagalo srce, ki mi je venomer govorilo, da je dobra in nedolžna.

Da nas ni zapustila, ker se ji je zahotelo spet ciganskega življenja. O ti blaga!

GOSPA: A jaz sem jo obsojala, da je — nehvaležna — spet ubežala v svet, na tuje ceste, v cigansko življenje.

OČE LEOPOLD: Zdaj smem govoriti: jaz sem jo v svet poslal.

Tuj romar ji je razodel, da bi v Rimu mordá mogla našemu gospodu zdravje izprositi.

In mi ni dala miru, da sem jo blagoslovil, ji na daljno pot privolil.

Trpel sem od tedaj zanj, trepetal vse dni in noči, dolge noči zanj premolil.

A zdaj vem: Bog je bil z njo na vseh potih!

Zahvaljen tisočkrat!

GOSPA: O oče Leopold, kako ste nam mogli to storiti!

Sámo ste poslali na tako dolgo pot, v take nevarnosti!

Mlado, lepo deklico!

ROMAR: Ni bila sama, o žena!

Na vseh njenih potih je bil z njo močen čuvar, njen angel varuh.

In mati njena, nebes Kraljica, je držala čeznjo svojo materino roko in svoj kraljevi plašč.

Varno se hodi v takem varstvu.

GOSPA: Blanka, Blanka, otrok moj, kako krivico sem ti storila.

ROMAR: In ker so nam vsi trpeči in jokajoči bratje in sestre, nisem mogel več gledati njenih solz. Pa sem jo vprašal nekega dne, kaj toliko žaluje in joka.

In mi je odprla srce ter mi razodela, česa je prišla v Rim prosit.

OČE LEOPOLD: O da bi bila njena molitev uslišana!

ROMAR: Ako prosi molilec tako čistega srca in s tako vero kakor ta deklica,

kako Oče v nebesih ne bi taki prošnji prisluhnil, ne je uslišal?

In če rosé nocoj nebesa blagoslov, milost in srečo vsemu svetu, kako je ne bi rosila na tega v trpljenju tako preizkušnega, a vedno zvestega viteza! (Vstane, gre proti Henrik.)

(Vstanejo tudi vsi drugi razen Henrika. Vso sobo razsvetli čudežna svetloba, ki izžareva iz romarja, zlasti iz njegovega obličja. Vsi si prestrašeno zakrijejo oči.)

Henrik, vitez božji, mnogo trpeči, a vedno v ponižnosti Bogu vdani,

božje Dete, v ti sveti noči rojeno,

ki je prineslo odrešenje vsemu svetu,

naj nakloni odrešenje tudi tebi!

(Razprostre roke čez njega kakor za blagoslov. Potem proti gospe.)

In naj da vsi vaši hiši mir, ki so ga nocoj oznanjali angeli vsem stvarjem. (Gre počasi proti durim, ki se pred njim same odpro.)

Na pragu se obrne, počasi slovesno dvigne roke še za blagoslov.
Luč nenadoma ugasne; vrata se sama zapro.)

ANGELSKI GLASOVI (glasnejši ko prvič):

Gloria in excelsis Deo

et in terra pax hominibus bonae voluntatis.

HENRIK (se polagoma prebuja kakor iz sanj; odtegne roke od oči, nagiba glavo v stran, napeto posluša): Slišim jih spet peti!

GOSPA (se tudi zdrami, odtegne roke, vsa zavzeta): Slišim jih tudi jaz!

OČE LEOPOLD (se zdrzne): O čudo svetonočno! Slišim jih tudi jaz!

LJUDOVİK (pade na kolena): O čudo, čudo! Slišim jih tudi jaz!
In zrem poljane betlehemske.

HENRIK: Tuđi jaz jih gledam! (Nekaj trenutkov vsi molčijo, od strmenja prevzeti. Potem Henrik vzneseno): Mati — mati — vidim!

GOSPA: Kaj vidiš?

HENRIK: Vas mati... očeta Leopolda... Ljudovika tule...
Vse... vse vas vidim.

GOSPA: Jezus, Marija — ali v resnici spet vidiš?

HENRIK: Vidim kakor nekđaj. (Vstane.) In močnega se čutim, zdravega. (Se prime za lice.) Tako čudna vročica me spreletava po obrazu. Ljudovik, poglej, kaj je, da me tako peče.

LJUDOVİK: Oj čudo, čudo, saj nič več gob na licih ni. Cvetoč si kakor mlada deklica. (Mu boža lica.)

GOSPA (plane proti Henriku): Res? — Zdrav? — Zdrav?

O Henrik, sin moj — nežen kakor črešnjev cvet v prvem maju. Lepši ko kdaj! (Ga prime z obema rokama za glavo.) Naj se te nagledam, otrok moj, naj se te nagledam!

OČE LEOPOLD: O Dete božje, kako si dobro, jako usmiljeno!

GOSPA: O Bog, odpusti!

V sreči materinega srea sem pozabila zahvaliti najprej tebe, ti Predobrotni, Preusmiljeni.

Zahvaljen in čaščen vekomaj!

A kje je romar, sveti mož? Da zahvalimo tudi njega.

(Vsi se ozirajo po sobi, vprašujejo): Kje je? Kje je?

GOSPA: Odšel?

O Ljudovik, pohiti za njim. Naj se vrne, da ga zahvalimo, da ga obdarimo.

Hiti! Hiti! (Ljudovik odhaja.)

Henrik, Henrik, vse trpljenje, kar ga je do zdaj bilo,
kaj je vse v primeri s to srečo?
Samó da bi jo nositi mogla!
Samó da me umorila ne bi!

OČE LEOPOLD: Kako je rekel romar?

Bog lahko položi na drugo skodelico tehtnice srečo, ki v trenutku vse prejšnje trpljenje odtehta.

GOSPA: Res jo je položil. Veliko, skoraj preveliko utež.
(V vasi zazvone svetonočni zvonovi. Duri se naglo odpro. Blanka prihiti v sobo, v romarski obleki; oglavnico vrže z glave, da se ji lasje razlijejo kakor zlat slap čez obleko in daleč čez pas doli.)

BLANKA: Moj gospod zdrav? — Res zdrav?

Torej ni bila zastonj moja pot,
ne izgubljene moje prošnje, v prah izjokane moje solzé?
Torej me ni le z lepimi, usmiljenimi besedami tolažil romar, ko je z menoj potoval, na poti po očetovsko zame skrbel,
me tako skrbno varoval!

Moj gospod in dobrotnik ozdravljen, ozdravljen! Zahvaljen večni Bog! (Pade pred Henrika na kolena, mu hoče noge objeti.)

HENRIK (jo nežno, ljubeče dvigne): Da, zahvaljen večni Bog!
In zahvaljena ti, Blanka, blaga, čista,
Blanja, nevesta moja, v življenju in v smrti moja.

(Zvonovi zvone še svečaneje. Nekaj trenutkov molk.)

GOSPA: Da, bodi tvoja! Tvoja sreča, otrok moj. Zaslužila je, zvesta, zvesta!

LJUDOVİK (vstopi): Gospa, romarja ne morejo najti nikjer.
Nihče ga ni videl. Tudi vratar mu ni odprl grajskih vrat in ga iz grada izpustil.

OČE LEOPOLD (z globokim prepričanjem): Saj je bil Gospod Kristus sam!

(Vsi se spogledajo v nemem začudenju. Zvonovi pojo.)

GOSPA: Da bi bil v resnici On? Zahvaljen in čaščen vekomaj!

HENRIK: Ako ga ne moremo zahvaliti tukaj, skličite ves grad.
Svetonočni zvonovi zvone in nas vabijo.
Vsi v vaško cerkev k polnočnici! Da zahvalimo božje Dete za preveliko milost mojega ozdravljenja in za srečno vrnitev Blanke, moje čiste, drage neveste. (Privije Blanko na srce.)

(Zvonovi slovesno zvonijo.)

Meditacija

Radi objavljamo pričujočo nalašč za naš list prirejeno prestavo odlomka iz Avguštinovih "Nočnih misli". V lažje umevanje tega svojevrstnega odlomka spominjamo naše cenjene čitatelje na Lavtizarjev Življenjepis velikega svetnika Avguščina, ki smo ga priobčili v številki 65 naše revije.

Uredništvo.

Pravijo, da je v knjigi tista stran najlepša, na katero pade solza. Meni se je večkrat utrnila, ko sem prebiral velikega Avguščina "Nočne misli". Morebiti se bodo tudi tebi, dragi čitatelj, porajala podobna čuvstva. Zato ti podajam v slovenskem prevodu majhen odlomek iz te lepe knjige. Beri in daj tudi drugim brati. Sloveči pisatelj Chaignon trdi, da se jih je pri tem čitvu že mnogo izpreobrilo.

Dr. Fr. Tr.

O kako sladak je počitek, kako okrepčujoče spanje na obrežju po dolgi in trudapolni morski vožnji! Noč se je pomaknila v svojem temnem teku, telo se je odpočilo, posvetinto ostali čas duhovnim rečem!

Avrelij, ti si torej zopet v Afriji in na istem obrežju, odkoder si pred nekaj leti odplul v Italijo. Tu si takrat varal mater, ki te je hotela spremiti. Tu je ona prečula celo noč v pobožni molitvi in čakala jutranje zarje, da bi se odpeljala s teboj. To je obrežje, katero je namakala s svojimi solzami, ko je zrla, prevarana, ob vstajenju dneva pluti našo ladjo v daljavi. Oh, že mi silijo solze v oči. Koliko nežnih spominov se vsiljuje mojemu duhu, koliko različnih čuvstev se me v hipu polašča! Veliki Bog, jaz imam pač vzroka dovolj, da jokam. Ti pa, ki poznaš skrajni kotiček srca, sprejmi, medtem ko teko moje solze, nemo govorico bolestnega kesanja, hvaležnosti in ljubezni. Kot Tvoj sovražnik

sem zapustil to obal. In zdaj, Ti veš hvala bodi Tvojemu usmiljenju, vračam se popolnoma drugačen. Ti veš, kako Te ljubim in kako krvavi moje srce, če pomislim, kdo sem bil. Vi duhovi, ki obkrožate prestol Najvišjega in mu kot sladko dišavo prinašate molitve umljivih, ponesite tudi moje prošnje pred Njegovo obličje. In vi mučeniki, zaščitniki Afrike, vi junaki Kartagine in Seile, vi vsi, ki ste svojo zvestobo napram Gospodu zapečatili s svojo krvjo, bodite moji zagovorniki pred Njegovim vzvišenim prestolom. Žal, predolgo sem živel kot upornik napram svojemu Stvarniku. Zdaj si ne želim drugega kot umreti zanj. Izprosile mi pri Njem milost, da to zemljo, ki sem jo onečaščal umijem s svojo krvjo. Tu preklinjajo Njegovo češčenje vredno ime, z nogami teptajo Njegove svete skrivnosti in zaničujejo Njegove nebeške darove. Manihejska kuga razsaja in povzroča pogibel. Besnost Donatistov ugrablja Cerkvi njene otroke. Temna množica zmot pogublja duše. Malikovalstvo še ni popolnoma ponehalo. Tolika zasramovanja mojega Boga mi delajo življenje neznosno. Tako grenkih stvari ne morem dalje gledati. Jaz sem samemu sebi spletel dolgo verigo sramotnih grehov. Zato naj svet vidi, kako preklinjam svoje prestopke, kako vzdihujem in priznavam svojo nehvaležnost in božje usmiljenje in kako iz ljubezni do Njega umiram. Kaj pa Ti morem dati, o moj Bog, za tolika razžaljenja drugega kot svoje življenje, da bi tako druge ostrašil pred grehom. O, ne zaničuj te žrtve, četudi je Tebe nevredna. Jaz gorim zoper sovražnike Tvojega imena... Pa kaj vidim? Kakšna nenavadna luč me očarja? O Pog, iz strahu sem iz sebe. Katera nebeška postava v škofovski obleki stopa pred me? Oh, ti si častitljivi duh velikega škofa iz Kartagine, tebe zopet vidim, zato ponižno poklekujem v prah pred teboj. Sijajni mučenik afriške cerkve, plemeniti branitelj svet osrečujoče vere veliki Ciprijan, ti si torej slišal moj glas v temi svetega groba, ali boljše — v nebesih, kjer stanuje tvoj duh. Iz ljubezni do tistega, za katerega si živel v tej deželi, si mi izprosil milost, da me doleti podobna usoda. Naj sprejme Najvišji moje življenje v žrtev! Pogani naj žrtvujejo to moje telo, samo da Tebe — svojega Boga, spoznajo. Ti mučenik božji, usliši moje prošnje. Jaz vem, da moja kri ni vredna tako velike časti. Toda to moje vzdihovanje, to v trpkost pogreznjeno sree naj vzbudi Tvoje sočutje... Ti me prijazno pogleduješ? Torej smem upati? Saj res! Gospod ne gleda na mojo nevrednost, ampak na svoje veliko usmiljenje. David Ga je razžalil, pa je jokal in je zadobil odpusčenje in je bil celo vreden, da je opeval Njegove skrivnosti. Peter Ga je razžalil,

pa je jokal in je zadobil odpuščenje in je celo postal steber Cerkve. Magdalena Ga je razžalila, pa je hitela k Njegovim nogam in je jokala in je zadobila odpuščenje in je postala Njegova nežno ljubeča in čista prijateljica. Čeprav sem jaz bolj kot vsi ti žalil svojega Boga, vendar upam, da bo tudi v odpuščenju napram meni večji. Mučeniki božji... Večni Bog! Jaz padem v prah pred Teboj in Te molim, poin presenečenja in zmedenosti, trepetajoč od strahu in veselja...

Motiv iz parka Sobremonte v Cordobi

MOJA POT

O zdaj že dolgo hodim novo pot —
samotno pot, nikoga ne poznam,
le truma ptic mi križa nebni svod,
ki blodijo kot jaz neznankam...

In s pesmijo si krajšam dolgi čas:
"Nekje pač mora biti naša vas!"
Sreca samotni glas bi rad prevpil,
ki blodijo kot jaz neznankam...

Oh nekaj žalostnega sem odkril:
stebrovje mojega svetišča se šibi
pod silno težo mojih praznih dni;
Zdaj vem, zakaj sem trpel brez miru
kot v kletki srna, ki želi domu,
zakaj vsa moja pot je žalostna:
v svetišču mojem luč je ugasnila,
trop mračnih ptic po njem šumnó vesla.

Drago Oberžan, izseljenski duhovnik v Heerlenu, Holandija:

ČUDEŽNO OZDRAVLJENJE SLOVENKE

(Resnična zgodba.)

V Sittardu-Collenbergu (Holandija) imajo sestre karmeličanke presv. Srea Jez. svojo materno hišo. Sestre tega reda so našim izseljencem v Holandiji prav dobro znane, saj so bile one naše prve misijonarke. Ko še v Holandiji nismo imeli slov. duhovnika, so one razširjale med Slovenci katol. časopise ter obiskovale naše družine.

Materna hiša v Sittardu ima svojo podružnico tudi v Zagrebu. Tam je vstopilo že več hrvatskih in slovenskih deklet. Po prvih mesecih priprave pošlje vodstvo ta dekleta v Holandijo v sittardski noviciat. Te novinke navadno ne znajo niti nemški, niti holandski, zato so prav vesele obiska slovenskega duhovnika.

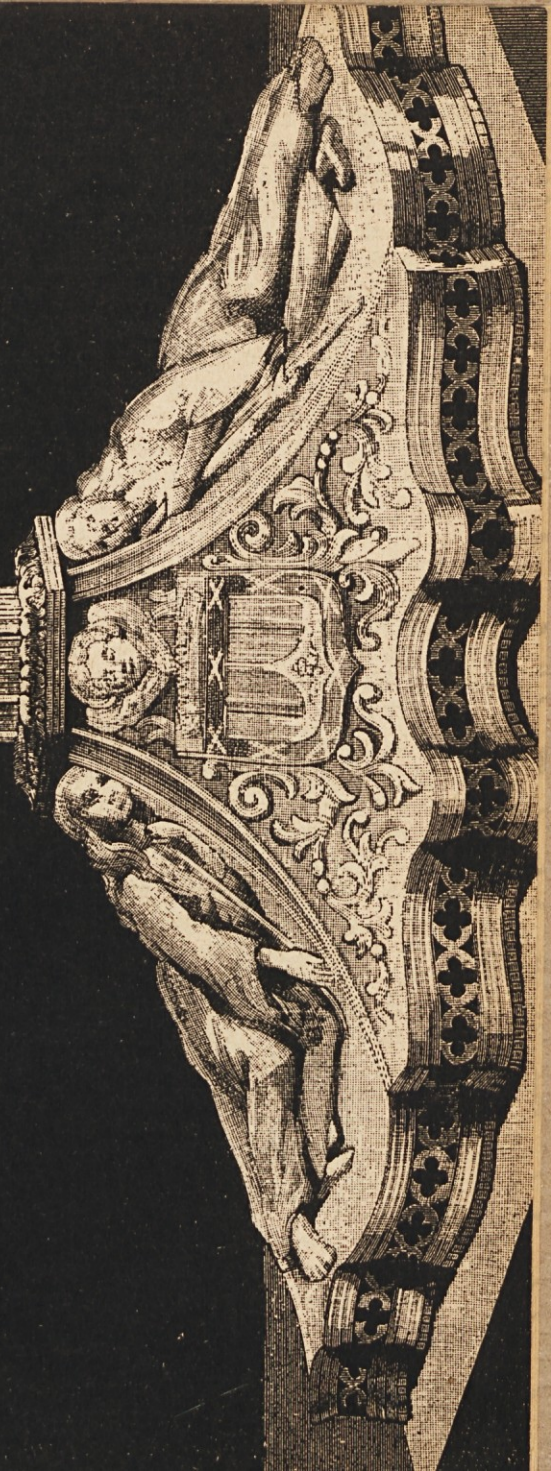
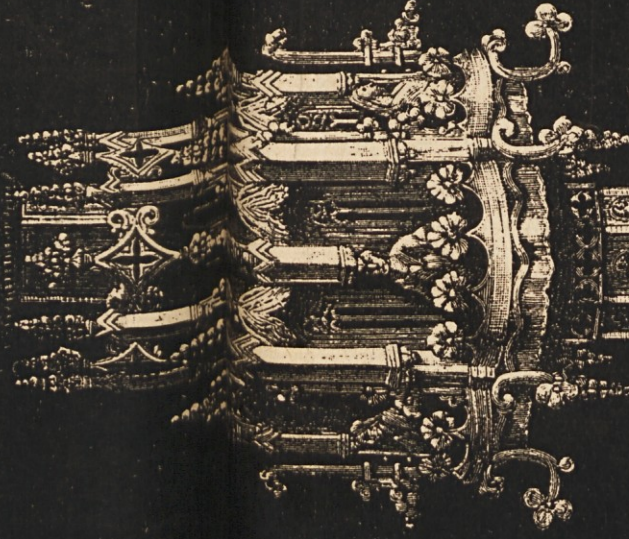
L. 1931. sem naletel med kandidatkinjami v Sittardu na Anico Janžekovičevo — 23 letno slovensko dekle, doma iz Krašnjega vrha pri Metliki, ki se je pripravljala za vstop v red. Na praznik Brezm. Spočetja l. 1931. je oblekla redovno obleko, dobila ime sestra Lidvina in stopila v noviciat. Toda ni ga mogla dovršiti radi težke bolezni.

Bolezen. Anica je bila zdravo dekle, ko je prišla v Holandijo. Kmalu po prihodu je dobila vročino ter zbolela na želodec. Po enoletnem bolehanju je bila 16. julija 1932 prepeljana v bolnico Maria-Stichting v Haarlem. Čez sedem dni jo je operiral tamkajšnji primarij. Pri tem so ugotovili velike rane v želodec. Odrezali so ji gornji del želodca. Po operaciji se je bolezen nadaljevala. Dobila je želodčni čir, ki jo je strašno mučil. Zato je bila mesec pozneje ponovno operirana. Izrezali so ji tvor, odrezali spet del želodca ter 6 cm črevesa. Istega leta — v septembru se je vrnila v Sittard, kjer sem jo kot njen spovednik pogosto obiskal.

Njena bolezen je postajala vedno hujša. Iz želodca ji je prihajala črna, gnojna kri, hrane ni prenesla skoro nobene razen ledu in mrzlega mleka, a še tega kmalu ni mogla več, da so jo morali umetno hraniti. Ko je bilo vse zaman, jo je hišni zdravnik poslal 4. marca 1933 v Maria Hospital v Aachen (Nemčija). Radi splo-

ORFEBRERIA EUCARISTICA

Magnífico cáliz del siglo
XV, perteneciente a la
Catedral de Segovia,
España

šne oslabeledosti so ji dajali pet tednov injekcije, da jo okrepe. 14. aprila ji je primarij operiral želodec, slepič in mehur. Po operaciji ji je izjavil: "Vaš želodec je sedaj tako majhen, da ima v njem le skledica mleka prostora. Ako se vam bolezen vrne, se ne dajte več operirati, ker ni pomoči." M. prednici je rekel: "Ako Anica vnovič zboli, ne bo več pomoči, ker so njeni prebavni organi tako zelo okrnjeni. Pustite jo takrat v miru umreti."

Ko se je vrnila v Sittard, ji ni bilo nič bolje. Trpela je kar naprej, uživala je le malenkostno hrano. Septembra jo je hišni zdravnik pregledal in povedal, da se rana v želodcu obnavlja. Anica je vidno slabela. — V tem času sem bil večkrat pri njej. Nikoli ni tožila, trpela je sicer izredno, a vdano v voljo božjo. Nasmejala se je, kadar sem stopil v sobo. Njena globoka vdanost je napravila name vedno močan vtis.

1. oktobra 1933 jo je poslala prednica v podružnično hišo sv. Terezije v Zagrebu. Od tega časa nisem več slišal o Anici Jaržekovičevi.

Pred par meseci pa mi je padla v oči vest v slov. listih o čudežnem ozdravljenju naše Anice. Obiskal sem jo v počitnicah v Zagrebu. Prihitela mi je nasproti — zdrava in vesela.

"Povejte, Anica, kako ste ozdraveli!"

"Ko so lani izjavili holandski zdravniki, da zame ni več pomoči, me je poslala generalna prednica v domovino — umret. Zagrebški zdravniki so tudi ugotovili rane v želodcu, a operirati se nisem dala več. Vedno bolj sem pešala. Letos na Veliko noč sem legla v postelj. Bolečine so se večale, hrane nisem mogla več uživati. V nedeljo, 13. maja mi prinese č. m. prednica kip sv. Terezije. "Anica, tako ne gre dalje! Prinesla sem vam kip sv. Terezije — njo prosite, da vam izprosi od Boga zdravja, ali naj vas pa vzame k sebi."

Ker sem bila zelo slaba, nisem mogla niti moliti, le trikrat sem vzkliknila: Marija, pribežališče grešnikov, prosi, da se izvrši božja volja na meni! O Mala Terezija, braniteljica grešnikov, prosi, da se izvrši volja božja na meni!"

Naslednjo noč sem imela silne bolečine. Prosila sem: "Jezus, delaj z menoj, kar hočeš, ne bom se niti ganila. Daj mi ali življenje, ali smrt — kar ti hočeš." Nato sem zaspala. Zazdelo se mi je, da se mi je nekdo približal z dišečo vrtnico. Čudovita dišava me je vso prepojila. Mislila sem, da mi je prinesla vrtnico sestra, ki mi je stregla. Nenadoma začutim na čelu nežen poljub.

Prebudila sem se in skočila iz postelje. Do takrat sem vsa tri

leta vstajala že z veliko težavo, sedaj pa tako lahko! Šla sem odpirat vrata — nič me ni več bolelo — mesečina je lila v sobo in opazila sem kip M. Terezije na mizi. Pokleknila sem in molila: O Jezus, kako si dober! Moj Jezus, kako si dober!

Ko sem se oblačila, sem začutila, da ni več one trde otekline v želodecu. Zazvonilo je k molitvi. Tekla sem k č. materi in ji povedala, da sem popolnoma zdrava. Vse sestre so se čudile, saj sem še včeraj komaj hodila. "Kaj pravite, Anica!? No, bomo videli, ali boste lahko jedli", je rekla prednica in me poslala k maši. Nato sem popila dve skledici mleka, jajce, velik kos sira in kos črnega kruha — vse to sem z lahkoto pojedla. 19. maja so me v bolnici pregledali pod röntgenom. Zdravnik se je začudil: "Niti sledu operacij — želodec normalen in zdrav!"

Anica je čvrsta in zdrava. Dela od jutra do večera. Na vilah je dvigovala velike kupe sena — ne da bi se utrudila. Opozoril bi vas, da je bila prvi dan svojega ozdravljenja prav taka. Tu ni bilo počasnega okrevanja, temveč trenutno.

S srečno ozdravljenko bodimo tudi mi hvaležni dobremu Bogu, ki se je ozrl na eno izmed nas. — Priporočamo se pa tudi radi sv. Tereziki Deteta Jezusa, ki tako bogato siplje rože na zemljo.

La Catedral rodada de fieles

Argentinski Filmi

XIII. FILM:

MY HOUSE — MY CASTLE

Moja hiša — moj grad

Morda nima znani angleški pregovor, ki smo ga postavili za naslov današnjemu filmu, nikjer na svetu večje veljave kakor v Argentini.

Lastna hiša v Buenos Airesu ne pomeni samo brezskrbne udobnosti in prijetne zavesti, da sem na svoji zemlji, svoj gospod, ampak je hkrati sijajno spričevalo varčnosti, solidnosti, dalekovidnosti. Lastna hiša je v Argentini in posebno v Buenos Airesu vsestransko najboljše priporočilo. Kdorkoli misli, da ima pravico Vas dobro poznati, Vas bo najprej vprašal: "Pa imate lastno hišo? Seveda!"

Ni še dolgo, kar mi je znan zdravnik razjarjen takole razpravljal:

"Nimam lastne hiše in Bog ve, kdaj jo bom imel. Pač pa imam v najemu celo prvo nadstropje in vsak mesec pošteno plačam pesov dvesto najemnine. Ali — povsod, kamor pridem, me najprej vprašajo, če imam lastno hišo. Ker je nimam, vedno znatno padem v vprašalčevih očeh. Saj imam vendar lahko sto tisoč v banki, pa kljub temu ne lastne hiše!"

Vse zastonj, gospod doktor! Lastna hiša je v Argentini triumf! Predsodek o lastni hiši je v Argentini že tako ukoreninjen, da ga ne bo menda nihče več iztrebil.

Ne čisto po krivici! Kdor si je v Argentini postavil lastno hišo, je lahko ponosen na to. Posebno delavec, izseljenec. Lastna hiša je res znamenje varčnosti, solidnosti, prevdarnosti. Ker so ravno te lastnosti za človeka velike važnosti, bomo lažje razumeli, zakaj da Argentinci tako radi sodijo neznančevo vrednost i veljavo po lastni hiši. Niti tega ne vprašajo toliko, kakšna da je "lastna hiša", samo da je.

Da so tisti, ki so si postavili lastne hiše poleg drugih dobrih

lastnosti res prevdarni, pametni i dalekovidni, nam izpričujejo zlasti tale neizpodbitna dejstva:

- a) najemnine so v Buenos Airesu neverjetno pretirane,
- b) hišni gospodarji so brezsrčneži kakor drugod,
- c) najemniki so zakonito do mala povsem nezaščiteni.

Pameten, dalekviden, količkaj razsoden in prevdaren človek si zaradi tega v Buenos Airesu mora postaviti svoj lasten dom, kar v normalnih časih povrh vsega niti nikakor ni bilo tako težko.

Vse hvale so vredni zato tudi številni Slovenci, ki danes uživajo sad svojih trudov, brezplačno stanovanje, marveč uživajo poleg tega tudi dobro ime solidnih, pametnih in prevdarnih ljudi, ki jim človek more zaupati, jih za svet vprašati in jih mora ceniti in vpoštevati.

Velika škoda pa je — naj tu mimogrede omenimo — da so poznali Slovenci tako neverjetno malo zavesti skupnosti, ko so si postavljali nove domove. Morda bo kateri drug mojih filmov govoril o slovenskih hišah v Buenos Airesu. Po površnem opazovanju jih bo dobrih štiristo, ki pa so neverjetno nesmiselno razsejane po vseh periferijah mesta in po njegovi bližnji okolici, tako, da nimamo Slovinci v Buenos Airesu kljub svojim štiristoterim domovom nobenega pravega središča, kjer bi se mogli zbirati kolikor toliko redno in pogosto. Kako vse drugače so se znali tudi tozadevno organizirati naši rojaki v Severni Ameriki!

**
**

Argentinski hišni posestniki so po veliki večini v deželi rojeni Argentinci. Naseljeni tujei le redko nalagajo v stavbe kakšne večje kapitale in lastujejo le bolj manjše stanovanjske hiše v katerih sami živijo s svojimi družinami.

Ideal Argentina je nasprotno živinoreja in renta, ki jo dobiva iz stanovanjskih hiš po velikih mestih. Industrijalizacijo dežele prepušča tujemu kapitalu. Naravnost žalostno je, da na primer tako bogatih provinc kakor sta La Rioja in Catamarca nihče ne izkorišča. La Rioja in Catamarca sta, kljub njunemu bogastvu, dve prosjakinji, ki sedita na zlatih tleh. Angleži in Severoameričani so res začeli zadnji čas z izkoriščanjem zlate rude v provinci La Rioja. Ali bodo uspeli? Kljub temu, da sami ne marajo načeti črbovja svoje matere zemlje z lastnimi krampi in lopatami in kapitali, se namreč Argentinci radi pritožujejo, da jim vse poberejo tujei, če so se kje naselili in pokupili koncesije. S čemer vsem smo hoteli pravzaprav samo poudariti, da je 80% argentinskega domačega kapitala posvečenega poljedelstvu, živinoreji

in hišni renti, kar nas v tem filmu zanima, v kolikor ne leži morda celo shranjen zgolj po bankah in brez koristi za narodno gospodarstvo, ki mu kapitalov tako manjka.

Toda, vrni^{mo} se h stanovanjskim problemom.

**
*

Buenos Aires je danes mesto, ki se daje v najem. Banke in podobna podjetja, ki se bavijo z oddajo hiš in stanovanj so pred par meseci izračunala, da je v Bs. Airesu štirideset tisoč hiš nezasedenih! Na drugi strani spi v tem mestu na stotine in tisoče ljudi pod mostovi in v javnih parkih, ker nimajo kamor bi sicer položili svojo trudno glavo. Na tisoče rodbin živi natrpanih v ozkih, zaduhlih, vlažnih, brezsolⁿⁱčnih stanovanjih, obsojenih na jetiko, skrofulozo, ali kako drugo bolezen. Ako kalkuliramo, da bi vsaka nezasedena hiša mogla dati ugodno zatočišče vsaj desetim oseb^{am}, pridemo do zaključka, da bi v nezasedenih hišah moglo živeti najmanj 400.000 oseb, to je petina buenosajreškega prebivalstva, ne računajoč predmestij. Predstoječa ugotovitev nam da šele pravo sliko kako vnebokričeč da je stanovanjski problem v Buenos Airesu.

Prav sleheren okraj buenosaireškega vele^{me}sta nam nudi obilico nezaposlenih stanovanj in hiš, naj bo to Belgrano, Villa Devoto, Boca, Barracas; celo v popolnoma novih predelih kot Parque Chas vidimo lahko povodenj rudečih tablic, ki oznanjajo, da ponujajo v najem hišo ali stanovanje. Celo v središču mesta takih letakov kar mrgoli. Po 6 ali 7 nadstropne hiše, ki imajo po 20 departamentov (stanovanj) imajo dostikrat po 10 — 12 stanovanj nezasedenih. Celo z departamenti, ki se oddajajo razmeroma poceni, po 80 — 100 pesov na mesec. Ravno toliko je videti na vratih prilepljenih ali privezanih belih papirjev, svojevrstno argentinsko znamenje, da se oddajo sobe za samce.

**
*

Malo je vele^{me}st na svetu, kjer bi prebivalstvo živelo v tako ne^{hi}gieničnih razmerah kot v Buenos Airesu.

(Dalje prihodnjič)

Janko Mlakar, Ljubljana:

Usodepolna past

(Nadaljevanje)

Koruza je namreč videl pri neki banki v vratih majhno zamreženo odprtino, ki je skozi njo lahko stražnik ponoči vsak čas pogledal, če je vse v redu. Tako opazovalno okence je dal Koruza narediti za Ovsenega Jožo v svoj komptar. Seveda ni bilo "vedno čuječe oko pravice" tako radovedno, da bi hodilo za tiste uboge kozarčke slivovke gledat ponoči, kaj se godi v bližini Koruzine blagajne, marveč je rajši mižalo na mehki blazini.

Zato je bil pa fakin Lorenzo tem bolj vedoželjen. Previdno se je priplazil do vrat in nepremično gledal skozi okence. Kar je videl, ga je v največji meri zadovoljilo. Zlasti ga je zanimal način, kako je Koruza zapustil svoje "svetišče".

Mož je spravil zavitke z denarjem v blagajno, jo skrbno zaprl in z zadovoljnim nasmehom na ustih nastavlil past. Tu zagleda pod mizo onstran loputnice kronico, ki je iskala zavetja na tleh, menda zato, da bi se odtegnila temnemu zaporu.

"Oho, ljuba kronica, kaj si jo mi hotela popihati", pravi Koruza očitajoče ljubeznjivo in stopi korak naprej, da bi pobral begunko. Tu se naenkrat odpre pred njim črno žrelo, in takoj na to obsedi Koruza na trdih tleh v temni kleti. Bil je tako presečen, da sprva niti vedel ni, kaj se je z njim zgodilo. Šele čez nekaj časa so se mu misli zbrale, je spoznal, da se je ujel v lastno past.

"Tri sto srebrnih petoč", rekel je, "sedaj sem se pa ujel, kakor bi bil sam sebi nastavlil. Imenitno pa deluje ta past. Niti tega ne vem, kedaj sem se z loputnice preselil na tla. In predem sem utegnil pogledat kvišku, je bil odprtina že zadelana. Na ta način nalovim lahko v eni noči polno klet tatov. Draga je sicer ta naprava, a svoje kronice in cekinčke se pa le z njo dobro zavaroval. Ovsenemu Joži povem takoj jutri, da mu ne bo treba več stražiti prodajalne. Tako si prihranim tudi tisto slivovko, ki je ta dolgonogi potegom nikdar nima zadosti. Sedaj pa moram pogledati, kako pridem iz kleti.

Po tem samogovoru prižge Koruza svetilko na zidu in začne premišljevat, kako bi se rešil iz pasti. Svojo srečo poskusi naprej pri vratih. Toča, bila so dobro zaklenjena. Z okni tudi ni bilo

nič. Zadelana so bila varno z železnimi oknicami. Dal jih je narediti s pastjo vred, da bi tat ne mogel uiti iz kleti.

"To pa moram reči, dobro sem se zaprl", godrnjal je Koruza sam pri sebi ter gledal okoli, kje bi našel kak izhod. "Drugega mi ne kaže, kakor vpiti. Morda me zasliši Špela ali vsaj Miha. Tudi Ovsenov Joža bi moral tu nekje okoli hoditi".

"Hoj, hola, hoj! Ali slišite? Špela, Miha, Joža! Tu sem v kleti, zaklenjen in zaprt. Ključ visi na žeblju v komptarju. Hoj, hola, hoj!"

Tako se je drl Koruza na vse pretege in razbijal po vratih, pa zastonj. Špela je spala v svoji čumnati spanje pravičnosti, Miha v hlevu, Joža pa v podstrešni sobici nad občinskim zaporom. Slišal ga je samo eden. Ta se je pa smejal tako, da se je kar lomil.

Lorenzo se je sprva jako začudil, ko je videl, kako se je Koruza vdrl v tla. Kmalu se mu je pa začelo jasnit. Toliko, da se ni na ves glas zasmel, ko se je domislil, kako se je Koruza vjel v past, ki jo je bil drugim nastavil. Ko pa zasliši kričanje v kleti, skoči od vrat stran in se skrije za velik zaboj, katerih je stalo vse polno ob hišnem zidu.

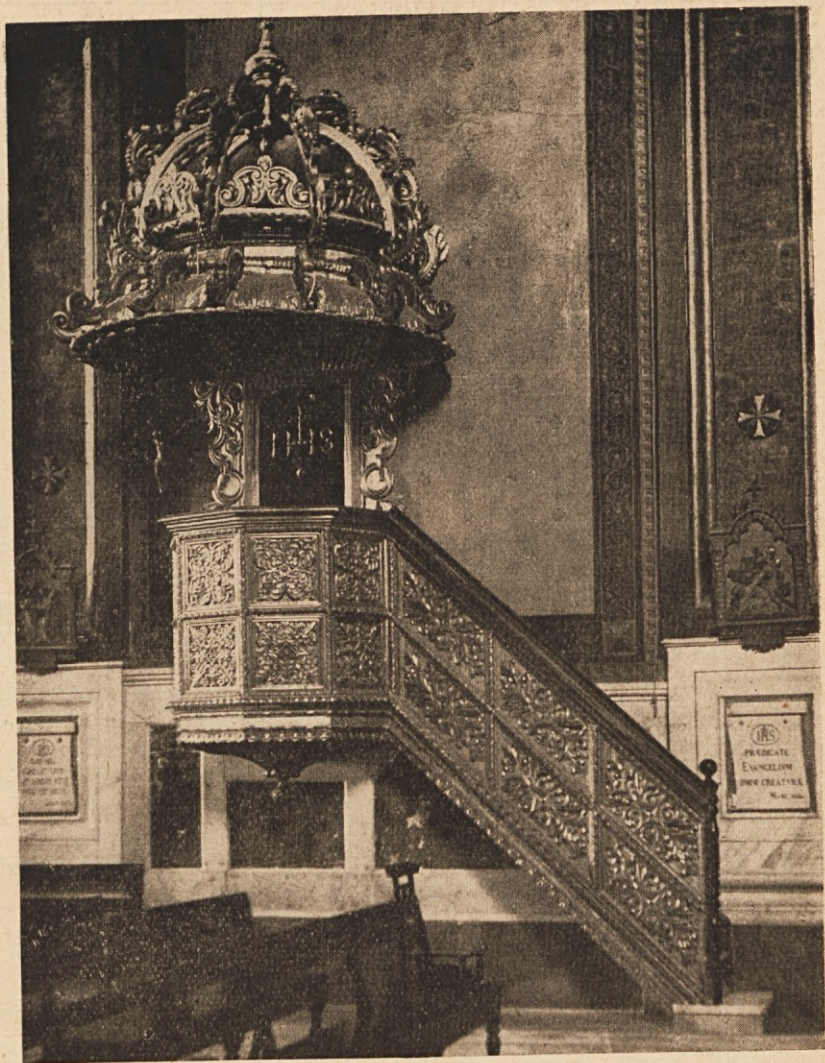
Koruza je kričal, dokler ni postal ves hripav, naposled je pa obupal, da bi koga priklical. Sedel je na zaboj, ki je bil poln železnine, ter začel premišljevat svoje žalostno stanje.

"Tako sedaj pa sedim tu kakor ujet vrabec v kajbi in čakam lahko na odrešenje do jutri zjutraj. Gori v sobi je postlana zame mehka postelja, a ležati bom moral na trdih tleh. In vsega je kriva tista prebita kronica tam gori pod mizo. Čemu neki sem jo šel pobirat?"

Ves otožen zleze z zaboja in jame iskati pripravnega ležišča. Naenkrat postoji in se prime za glavo.

"Tri sto petač pa cekin po vrhu, na to pa še mislil nisem", vsklikne prestrašeno na ves glas. "Sedaj naj pride kak tat krast in naj stopi na loputnico! Prileti mi kar naravnost v naročje. Potem me pa gotovo ubije. — O seveda me ubije razbojnik. On je gotovo oborožen, mlad in močan, jas sem pa siromak, star, brez orožja, sam sebi pripuščen, brez pomoči. — Hoj, — Hola! — Hoj! — Ljudje božji, pomagajte! Na pomoč! Morilci, tatovi, roparji! — Na pomoč! Pomagajte!"

Tako je kričal in tolkel po vratih, dokler mu ni pošla sapa, in mu niso omagale roke. Toda, zastonj, nihče mu ni prišel na pomoč. Fakin si je pa v svojem skrivališču mašil usta, da bi ga ne

Prižnica jezuitske cerkve v Cordobi

Marija Kmetova:

SVETI VEČER . . .

ali je sveti? Ali je v sreču vse en sam mir? Ali ni v duši kaj jeze, nemira, ali ni v hiši trdote prepira?

Sveti večer . . .

ali je sveti? Ko se snežinke po ozračju lovijo, ko se po drevju vejice solzijo in stopa sam Bogec v jaslice k nam: tedaj: ali se zavemo, ali spoznamo, da revni smo in ubogi na svetu? Da treba je le sapice hladne, pa že smo v verige sovraštva uklenjeni, že plamenemo besni na hišo prijatelja in mu storimo krivico.

Ne tako.

Sveti večer . . ., če v resnici je sveti, nam bodi ko zibel, kjer dobri se v Bogeu uspavamo; kjer budni bedimo nad revo sveta.

Poglejmo,

saj niso zvonovi božiča le zvok za ušesa; saj so čuvarji budniki, da dobro je v nas in da to dobro dajemo drugim v roke.

Ko se opolnoči zbiramo ob luči,
ko gledamo in darila uživamo,
pomislimo,
da v hiši marsikoga še kruha ni, da so otročiči, kjer mati v skrbah zanje bedi in ne ve, ali bo jutri še živa . . .

Sveti večer . . .

da bo res sveti:

veselja pol svojega drugim darujmo; darujmo tako, da levica ne ve, kaj daje desnica.

Zakaj,

Bogec — božiček, v jaslicah ubog je prezebal, ki ovčke, voliček, osliček so mu rokice greli,

On ve,
da smo revčki na svetu vsi, prav vsi, če Njega ne maramo, če nam je srce ko kamen trdo.

Sveti večer...,
dajmo, prosimo:
luči za mir,
sonca za v dušo,
srca za vse tiste, ki ne vedo, kaj je:
sveti večer.

Vital Vodušek:

PRI NAS JE SVETI VEČER DOMA.

Pri nas je sveti večer doma,
četudi ni zunaj še nič snega.
četudi ni zunaj še nič ledu.
Veliko nabereмо si mahu
in smrekovih vej, da božično diše.
Po hribčku zelenem pa kot iz srca
do jaslic pelje svetla steza:
po njej ljubezen do Jezusa gre.

SVETA NOČ

Nekoč je bil mož in ta mož je odšel v temno noč ognja iskat. Od koče do koče je šel in potrkal na vsaka vrata. "Ljudje božji, pomagajte mi!" je milo prosil. "Žena mi je pravkar rodila in zakuriti moram, da se ogrejeta mati in dete."

A bilo je pozno v noč in vse je spalo. Nihče se mu ni oglasil. Mož je hodil in hodil. Naposled je v dalji zapazil svit ognja. Krenil je v tisto smer in videl, da gori na prostem. Trop belih ovac je spal okrog in star pastir je sedel poleg in pazil na čredo.

Ko je došel mož, ki bi bil rad ognja, do drobnice, je zagledal tri velike pse, speče pastirju pred nogami. Ob njegovem prihodu so se vsi trije zbudili in na široko odprli gobee, ko da bi hoteli lajati. Vendar ni bilo slišati glasu. Mož je videl, kako se jim je ježila dlaka na hrbtu, videl, kako so se jim v svitu belo bleščali ostri zobje in kako so planili nadenj. Začutil je, da ga je eden popadel za nogo, da je drugi hlastnil po roki, da mu je tretji obvisel na vratu. A čeljusti in zobje, ki so hoteli z njimi gristi, jih niso poslušali in možu se ni nič zgodilo.

Tedaj je hotel dalje, da bi si vzel, kar je potreboval. Ali ovce so ležale tako na tesno druga poleg druge, da ni mogel naprej. In mož je stopal živalim po hrbteh do ognja. In ne ena se ni zganila, ne ena prebudila.

Ko je bil mož že domala pri ognju, je pastir pogledal. Bil je čemerren starec, osoren in trd do vseh ljudi. Ko je videl neznanega človeka, je prijel za dolgo, ošljeno palico, ki jo je navadno držal v roki, kadar je pasei, ker jo zalučal v moža. Palica je letela naravnost proti njemu, a preden ga je zadela, se je ognila in odletela in odbrnela mimo, daieč prek ravni.

Tu je stopil mož pred pastirja in mu dejal: "Priatelj, pomagaj mi! Daj mi ogorek ognja! Žena mi je rodila, zakuril bi rad, da se ogrejeta mati in dete."

Pastir bi bil najrajši rekel ne. Ko pa se je spomnil da tujeu psi niso mogli škodovati, da ovce niso bežale pred njim in da ga palica ni hotela podreti, ga je obšla tesnoba in ni si upal zavriniti prošnje. "Vzemi, kolikor ti je treba", je dejal. Toda ogenj je bil že skoraj ugasnil, polen pa ni bilo več in tudi vej ne, samo velik kup žerjavice je še tlel. Lopatice ali žerjavnice pa tujec tudi ni imei, da bi bil mogel odnesti žareče ogorke. Pastir je to videl pa

je drugič rekel: "Vzemi, kolikor ti je treba!" Bil je vesel, da mož ni mogel odnesti ognja. A glej: tujec se je sklonil, nabral z golo roko živih ogorkov in jih zdeval v plašč. In ogorki mu niso opekli rok, mu niso osmodili plašča, odnesel jih je kakor orehe, ali jabolka.

Ko je hudobni in čemerni pastir to videl, se je začudil v srcu, češ, kakšna noč je neki to, da psi ne grizejo, da se ovce ne plaše, da palica ne pogaja in ogenj ne smodi. Poklical je tujca nazaj in mu dejal: "Kakšna noč je to in kako da so vse reči usmiljene do tebe?"

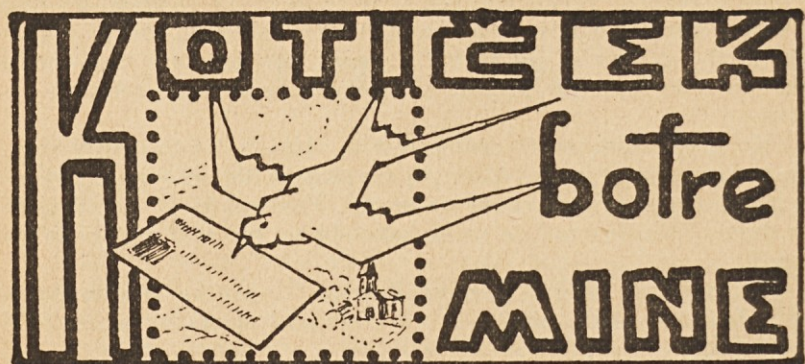
"Če sam ne vidiš?" je odvrnil mož, "ti jaz ne morem povedati". In hotel je iti svojo pot, da bi zanetil ogenj ter ogrel ženo in otroka.

Pastir pa si je mislil: "Ne izpustim te izpred oči, preden ne izvem, kaj vse to pomeni." Vstal je in šel za njim, prav do kraja, kjer je prebival. Tedaj je videl, da tujec še koče nima, ampak da mu ležita žena in otrok v skalnati votlini, kjer ni bilo drugega ko gole, mrzle stene. Pastir je pomislil, da bi utegnil ubogi nedolžni črvček zmraziti. In čeprav je bil trdega srca, ga je vendarle ganilo in sklenil je pomagati. Snel si je torbo z rame, vzel iz nje mehko belo jagnjičevino in jo dal tujcu, da bi položil otroka nanjo.

A kakor je pokazal, da je tudi v njegovem srcu prostora usmiljenju, so se mu odprle oči: videl je, česar dotlej ni mogel videti, in slišal, česar dotlej ni mogel slišati. Okoli njega je stala gosta množica anđelcev s srebrnimi krili. Vsak je imel gosli v rokah in vsi so naglas prepevali, da se je to noč rodil Zveličar, ki bo svet odrešil.

Tedaj je pastir spreumel, zakaj so bile tisto noč vesele vse stvari in niso mogle nikomur škodovati. Anđelci pa niso stali le okrog njega — vsepovsod jih je videl. Sedeli so tudi v votlini, sedeli po hribu in letali pod nebom. V gostih trumah so prihajali po poti, se gredoč ustavljali in se ozirali na dete.

Na vse strani je donelo veselo vriskanje in petje in sviranje. In vse to je videl pastir v temni noči, ko ni mogel drugače ničesar razložiti. Od veselja, da je spregledal, se je zgrudil na kolena in hvalil Boga.

Zdaj, dragi kotičkarji, je božični čas in pri nas je sneg in led in mraz in jaslice imamo in na sveti večer bo gorela pred njimi lučka in vsi bomo zbrani okoli njih in svete božične pesmi bomo prepevali. In potem bodo prišli nedolžni otročiči, in fantiči in deklički bodo hodili od hiše do hiše in bodo — šip, šap — tepežkali vsakogar, kogar bodo vjeli in bodo za to dobili jabolk in potie in še kakšen dinar bo vmes. In potem bo prišlo novo leto in bodo hodili po hišah koledniki in prepevali koledo in z njo pozdravljali lepo leto mlado. In potem bodo sveti trije kralji hodili okoli, eden bo črn, bela dva in vsakogar bodo prosili, naj jim v Jezusovem imenu kaj miloščine da. In nam vsem bo ob teh lepih gožičnih običajih lepo, da nikoli v letu tako.

In zdaj dragi moji, Vas jaz, Vaša botra, vprašam, kako pa je pri vas v teh svetih dneh? Ali imate tudi jaslice in polnočnico in kolednike in tri kralje? Po vsem svetu živite; ponekod je zdaj pomlad in cvetje duhti; drugod Vas sonce žge v vročem poletju, in vse druge običaje imate v teh dneh kakor pri nas. In vidite, dragi moji, na te običaje sem jaz zelo radovedna. Dajte, vsedite se zdaj v teh dneh, ko ste gotovo kaj prosti, in mi napišite pismo; lahko je dolgo, lahko tudi kratko, in v njem mi popišite pismo; pri Vas praznujete sveti božič. Jaz bom ta pisma zbrala in prihodnje leto, za to številko, jih objavim v Našem mladem rodu. In bo ta številka gotovo najbolj zanimiva izmed vseh v letu. In boste lahko ponosni, da ste to številko spisali sami.

Torej zdaj pa le na delo otroci. Vsi, prav vsi: vi iz Argen-

tine in Brazilia, iz Holandije in Francije, iz našega Primorja in Korotana, iz Belgije, iz Kanade in Združenih držav in kaj vem še odkod povsod. Strašno ste raztreseni po svetu.

Pišite na naslov: Botra Mina, Jesenice-Fužine, Aljaževa, 3, Jugoslavija.

Blagoslovljen božič Vam vsem želi botra Mina.

(Nadaljevanje s strani 500)

izdal smeh, če bi slučajno koga privabilo zamolklo vpitje, ki je prihajalo iz kleti.

Toda, v največji sili je celo bojazljivec junak. In takega se je skazal tudi Koruza. Sklenil je, da se bo branil do zadnjega zdihljaja.

Prostor blizu vrat se mu je zdel najpripravnejši za brambo.

Da bi mu ne bilo treba ležati na golih tleh, si naredi ležišče iz praznih vreč, ki jih v kleti ni manjkalo. Krog ležišča zgradi barikado iz samih zabojev. Nato se napije poguma iz sodčka, v katerem je bila slivovka, izbere najpripravnejši kramp ter zleze v svojo trdnjavo. Tu se zlekne udobno na vreče, si dene pod glavo zabojček z makaroni in stisne "bridko" orožje k sebi.

"Tako, sedaj sem pa na vse pripravljen", godrnjal je sam pri sebi. "Naj pride, kdor noče, pa se poskusiva. Tako hitro se pa tudi ne dam ubiti. Naj le pomoli bučo čez zaboje! Oplazim ga s krampom, da bo pomnil". S tem trdnim sklepom v srcu je kmalu trdno zaspal. Premagala ga je slivovka, ki si jo je izbral za zaveznico.

Lorenzo je precej dolgo čakal, če se bo še kaj zganilo v kleti. Ko je pa potihnil ropot, ki ga je delal Koruza s svojimi pripravami za brambo, je šel poskusit svojo srečo. Ker so bila vrata odklenjena, je prišel brez ovir v komptar. Previdno se bliža mestu, kjer je Koruza izginil v "prepad". Njegovo bistro oko je takoj zapazilo v tleh štirioglato špranjo.

(Dalje prihodnjič)

Banque Baruch et Cie.

BANKA JUGOSLOVENSKIH IZSELJENCEV V FRANCJI,
BELGIJI, HOLANDIJI IN LUKSEMBURGU

15, RUE LAFAYETTE, 15
PARIS, FRANCE

Najhitreje in pod najugodnejšimi pogoji pošilja denar v domovino. Nakažite nam svote, ki jih želite poslati v domovino potom čekov, ki se glasijo na francoske franke in so plačljivi v Parizu, ali na čeke v angleških funtih, plačljive v Londonu.

A l i ž e i m a š
ALMANAQUE

PARA TI

za leto 1935

512 strani. Cena trdo in
elegantno vezani knjigi
\$ 2.—

DR. JUAN ANGEL
MARTINOLICH
odvetnik

MONTEVIDEO 481
U. T. 35-5223

Pri najboljši volji Vam Vaši ne morejo pisati vseh novic iz domačih krajev, Vi bi pa radi vse vedeli. Naročite si torej najboljši slovenski dnevnik **SLOVENEC** ali najboljši slovenski tednik **DOMOLJUB**. Naročnina dnevnika Slovenec mesečno \$ 4.—, tednika Domoljub letno \$ 6.— in mesečnika Bogoljub letno \$ 3.—.

Naročila:

UPRAVA SLOVENCA, DOMO-
LJUBA IN BOGOLJUBA

Kopitarjeva ulica 6
LJUBLJANA, Jugoslavija

Buenos Aires — Banco Germánico, Av. L. N. Alem 150. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires — Banco Holandés, Bmé Mitre 234. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires, La Paternal. — J. Živec, Osorio 5087, sprejema naročnino in oglase.

Jugoslavija: Zadružna gospodarska banka v Ljubljani, Miklošičeva cesta, s pripombo: za Duhovno življenje, Buenos Aires.

Brasil: Banco Germánico, Rio de Janeiro, Rua Alfandega 5 — Banco Germánico, Sao Paulo, Rua Alvarez Penteado 19 — Banco Germánico, Santos, Rua 15 de Noviembre 164 — Banco Holandés, Sao Paulo, Rua da Quintanda 9.

Paraguay: Banco Germánico, Asunción, Calle Pres. Franco esq. Chile.

Chile: Banco Germánico de la A. S., Santiago, Calle Huerfanos 833 — Banco Germánico, Valparaiso, Calle Pratt 238.

Francosko, Belgija in Luksemburg: Banque Baruch et Cie., Paris, 15 rue Lafayette.

Holandsko: Hollandsche Bank — Unie N. V., Heerengracht 432, Amsterdam, Holandia.

Nemško: Deutsch-Südamerikanische Bank A. G., Mohrenstrasse 20, Berlin.

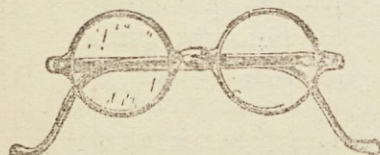
SLOVENSKA KROJAČNICA IN TRGOVINA

z manufakturnim blagom po konkurenčnih cenah.

Priporoča se: Sebastian Mozetič

Buenos Aires

OSORIO 5025 (La Paternal)

Očala, navađna \$ 2.50; z okvirjem imitacija. Karej \$ 5.—; okvir za očala \$ 2.50; stekla za očala: eno \$ 1.50, obe \$ 2.50.

Optika

TEOFILO MOUCHARD
CERRITO 378

Telefon: 35 (Lib.) - 2819

Moderna organizacija naše Banke, Vam nudi priložnost, za najtočnejše in najhitrejše izvršenje vseh bančnih operacij.

HRANILNICA

CDELEK ZA POŠILJKE

ODDELEK ZA POTNE LISTKE

POSTERESTANTE

Vse Vaše potrebe, ki spadajo v omenjene oddelke lahko izvršite v našem zavodu. Uradniki Vaše narodnosti so Vam na razpolago in v najkrajšem času ste vljudno in natančno postreženi.

GOTOVOST

HITROST

USLUŽNOST

ZAUPANJE

Banco Germánico

DE LA AMERICA DEL SUR

JUGOSLOVANSKI ODDELEK

Uradne ure: od 8.30 do 7, v sobotah do 12.30

PODRUZNICA:
Corrientes 3227
Mercado de Abasto
Buenos Aires

GLAVNI SEDEŽ:
25 de Mayo 151—159,
Av. L. N. Alem 150
Buenos Aires